

Barış Kurulu Mu Yoksa Hegemonyayı Pekiştirme Kurulu Mu? Hegemonyanın Güvence Adı Altında Yeniden Pazarlanması

Gazze'de kan kokusu hala havada asılı dururken ve çocuklar, kadınlar, yaşlılar hala enkaz altındayken ABD yönetimi çıkmış "Barış Kurulu" gibi yumuşak ve güven verici isim taşıyan bir girişim başlatmıştır. Savaşta bitkin düşmüş halkların vicdanına dokunan ve zahiri olarak lafzı bile kan dökülmesinin duracağına dair bir vaat uyandıran bir isim ancak hakikatte gözardı edilemeyecek şu soruları gündeme getiriyor: Saldırganlığı destekleyen aynı kişi nasıl barış elçisi olabilir? Silahları finanse edenlerin ve cinayete, soykırıma siyasi kılıf sağlayanların elleriyle nasıl adalet sağlanabilir?

Mısır ve diğer birçok Müslüman ülkelerinin, Trump'ın başkanlık ettiği Davos Forumu'nda başlatılan bu kurula katıldıkları açıklandığında bizler, sadece prosedürel bir adımla değil, aksine bölge ülkelerinin mevcut uluslararası düzene hizmet etmek üzere rollerin yeniden formüle edildiği ve barış, istikrar ve meşruiyet gibi tehlikeli mefhumların yeniden tanımlandığı uzun bir siyasi sürecin yeni bir halkasıyla karşı kaşıya kalmaktayız.

Sözde "Barış Kurulu" bir boşlukta gelmemiştir; aksine Gazze'deki Yahudi varlığının suçlarına karşı küresel öfkeyi dizginlemek için kullanılan tüm geleneksel araçların başarısız olmasının, Batı'nın imajının ahlaki ve hukuki olarak sarsılmasının ve uluslararası kuruluşların sessizliği veya ortaklığı haklı çıkarma konusunda acziyetinin ortaya çıkmasının ardından gelmiştir. Bu nedenle farklı bir isim taşıyan, bölgesel figürleri içeren ve tek taraflı bir dayatma değil de uluslararası bir konsensüs gibi gösterilen yeni bir çerçeveye ihtiyaç vardı.

Ancak bu kurulun doğası üzerinde düşünen bir kimse, kurulun işgale son vermekten, suçluları muhasebe etmekten veya hakları sahiplerine iade etmekten bahsetmediğini, aksine saldırı sonrası aşamayı yönetmekten, Gazze için güvenlik ve siyasi düzenlemelerden ve davanın adalet boyutuyla değil de gaspçı varlığın güvenlik boyutuyla mukayese edilen bir "istikrardan" bahsettiğini çabucak idrak edebilir. Böylece barış, zulmü ortadan kaldırmaya dayalı bir mefhumdan, onu dondurmaya yönelik bir araca ve çatışmayı sona erdirmeye vaadinden, Batı hegemonyası karşısında patlamasını önleyecek şekilde çatışmayı yönetmeye yönelik bir araca dönüşmüştür.

Mısır'ın bu sahneye çağırılması keyfi değildir. Zira Mısır, tarihsel ağırlığı, coğrafi konumu ve bölgesel rolüyle, ümmetin iradesinden kaynaklanmayan ve onun çıkarlarına hizmet etmeyen bir projeye, Arap ve İslami meşruiyet kazandırmak için kullanılmaktadır. Bu bağlamda Mısır'dan talep edilen şey, gerçek bir liderlik ya da bağımsız karar almak değildir, aksine uygulayıcı arabulucu rolünü yerine getirmesi ve kendisinin belirlemediği tercihlerin siyasi ve ahlaki maliyetini üstlenmesidir.

Bu süreç şeriatın terazisine vurulduğunda, hakikati net bir şekilde ortaya çıkmaktadır. İslam, barış olması bakımından barışa karşı değildir, ancak barışın batıl için bir kılıf veya zulmü pekiştirmek için bir araç olmasına karşıdır. İslam'da barış, adaletle organik olarak bağlantılı olup bedeli toprak, akide ve kan olması durumunda hiçbir değeri yoktur. Bu nedenle İslam tarihinde barış, hiçbir zaman gaspın tanınması, haktan taviz verilmesi ve düşmanın güçlendirilmesi şeklinde olmamıştır.

Bugün pazarlanan şeye gelince; işgalin varlığını sürdüren, saldırgan siyasi dokunulmazlık tanıyan, mağdura "yatıştırma" sorumluluğu yükleyen, direnişi bir güvenlik sorununa dönüştüren ve Müslümanların kanlarını pazarlık kozu haline

getiren bir barıştır. Dolayısıyla bu tür bir barış, bir çözüm değil, aksine çatışmayı daha kontrollü ve daha az gürültülü bir şekilde yeniden üretmenin bir reçetesidir.

Barışın sponsoru olarak ABD'ye güvenmek, siyasi düşüncenin en basit kurallarıyla bile çelişmektedir. Zira Yahudi varlığına silah sağlayan, onu korumak için veto hakkını kullanan ve uluslararası platformlarda hesap vermesini engelleyen bir tarafın, dürüst bir arabulucu olması imkansızdır. Aksine o, suçun asıl tarafı olup başlattığı her girişim, ezilen halkların çıkarları değil, kendi çıkarları doğrultusundadır.

Doğru vizyon, bağımlılık şartlarını iyileştirmeyi veya onun yönetilmesine katılmayı değil, aksine onu kökünden söküp atmayı gerektirir. Ayrıca sömürgecinin başkanlık ettiği bir kurulda koltuk aramayı değil, aksine siyasi kararın, ümmetin akidesinden ve çıkarlarından kaynaklanacak şekilde yeniden tesis edilmesini gerektirir. Dolayısıyla gerçek alternatif, yeni bir kurul veya uluslararası bir girişim değildir, aksine İslam'ı yönetimin temeli kılan, toprağın kurtuluşunu müzakere dosyası olmaktan ziyade bir görev haline getiren ve mazlumları desteklemeyi bir seçenek olmaktan ziyade bir zorunluluk haline getiren ideolojik siyasi bir projedir.

Ey Kinane halkı: Bugün barış adına yapılanlar, dininizde veya tarihinizde bildiğiniz barışa benzemiyor. Ümmetin kalkanı olan Mısır'a, sorunlar adı altında tasfiye edilen projeler için bir kılıf ya da Amerikan düzenlemelerinin bölgeye geçişine imkân sağlayan bir köprü olması yakışmaz. Sizin bilinciniz, ilk savunma hattıdır ve mefhumların çarpıtılmasını reddetmeniz, her türlü gerçek bir değişimin başlangıcıdır. O halde herhangi birinin sizi, boyun eğmenin hikmet, sessizliğin maslahat ve bağımlılığın kader olduğuna ikna etmesine izin vermeyin.

Ey Kinane askerleri: Ey silah taşıyanlar ve şeref ve aidiyetin anlamını bilenler; orduların, düşmana güvence vermek için değil ümmeti korumak için, mazlumun kuşatılmasına ortak olmak için değil onu savunmak için ve kan pahasına haritaları yeniden çizenlerin elinde bir araç olmak için değil ülkenin onurunu korumak için var olduğunu sakın unutmayın. Tarih affetmez ve Allah, gerek boyunlarınızdaki emanet, gerekse hakka yardım etmek için çağrıda bulunulduğunda sizin tavrınız hakkında size soracaktır.

“Barış Kurulu”, eski bir politikanın yeni bir başlığı olup bu politika, bölgenin dışarıdan yönetilmesini ve krizlerin adalet dengesiyle değil güç dengesini koruyacak şekilde çözülmesini öngörmektedir. Gerçek barış ise Davos'tan doğmayacak ve kana bulanmış ellerle de sağlanamayacaktır; aksine ümmetin kararını yeniden elde ettiği, İslam'a dayalı bir yönetim kurduğu, iradesini hegemonyadan kurtardığı ve İslam'ın, onun yönetiminin ve Nübüvvet Minhacı üzere Raşidi Hilafet Devleti'nin gölgesinde hakkın hak sahiplerine eksiksiz olarak verildiği gün gerçek barış sağlanacaktır. Bu ise Allah'ın vaadidir. **“Muhakkak ki Allah emrinde galiptir. Fakat insanların çoğu bunu bilmezler.”** [Yusuf 21]

“Ey iman edenler! Size hayat verecek şeylere sizi çağırdığı zaman, Allah'ın ve Rasulü'nün çağrısına uyun.” [Enfal 24]

Hizb-ut Tahrir Merkezi Medya Ofisi İçin Yazan

Mahmud El-Leysî - Mısır